

Consider lansarea cărții de debut a doamnei FLORICA BUD drept un eveniment fericit și semnificativ. Pentru că numai fericită și semnificativă poate fi o lansare de carte astăzi când, în goana pentru rotunjirea veniturilor, mulți dintre semenii noștri își rezervă prea puțin timp pentru cele sufletești și când, pe talerele balanței, sectorul cultural stă suferind de ușurățate. Nădăjduiesc că n-am supărat pe nimeni spunând acestea, iar dacă da: cu atât mai bine!

Cu toate că tipărirea, astăzi, a literaturii originale este considerată financiarmente un gest sinucigaș, iată că Editura „Gutinel” din Baia Mare încalcă oarecum norma și tipărește această „Iubire, sunt un obiect nezburaător” fără a simți – neapărat - oprimarea financiară, ba chiar – sunt convins – câștigând de două ori. O dată: pentru că își leagă numele de începuturile unui prozator (și ce satisfacție mai mare poate avea o editură?) și a doua oară: pentru că banii investiți, nu puțini, se vor întoarce cu adaos celor care i-au dat. Cel puțin așa cred. Lărgind puțin sfera referințelor noastre, aș îndrăzni să spun că, iată, nu toate editurile sunt chiar atât de sărace precum lasă să se înțeleagă și că – așa cum s-a mai spus – nu cu o criză de carte avem de a face la această dată, ci cu un soi de haos fecund.

Prietenii cărții sunt numeroși. Cartea se cumpără și din simplul și nobilul motiv că românul încă mai are obsesia bună a bibliotecii private. În biblioteca fiecăruia îi va sta bine și cărții „Iubire, sunt un obiect nezburaător” a doamnei Florica Bud. Această carte o considerăm una din cele mai bune din producția de circa 2500 de titluri tipărite în 1992 în România. Cititorul constant, cumpărătorul de carte avizat nu cred că se pierde cu firea în această nouă piață a cărții, ci doar va trebui să trăiască regretul, tot mai mult resimțit, că nu va avea bani să cumpere toate valorile care apar.

Între opiniile despre carte și autor nu pot ocoli câteva mărturisiri. Am citit volumul „Iubire, sunt un obiect nezburaător” de trei ori (ca redactor de carte) și consider că, după autor, mă situez cel mai aproape de aceste 166 de pagini. Iată de ce mărturisesc o oarecare dificultate în a distinge ce anume prețuiesc cel mai mult în scrisul doamnei Bud: ingeniozitatea cu care-și alege subiectele, stilul poetic, acuratețea stilistică, subiectivitatea fără limite, nonșalanța transferului în literatură a lucrurilor care par mărunte, puterea de introspecție și de analiză, curajul de-a provoca ironia directă ori mascată, picanteriile, finețea cu care se apropie de lumi mai puțin cercetate de alții sau chiar toate acestea la un loc? În orice caz, personajele Floricăi Bud sunt într-atât de vii încât trăiesc pasional până și căderea unei frunze. Chiar și prichindeii aflați încă în stratul mumelor își ordonează viața viitoare și și-o complică tocmai pentru că ea, viața, să merite să fie trăită. Fără îndoială: încă de la acest prim volum, Florica Bude se adevărește a fi o voce distinctă despre care se va auzi.

Nu pot să închei această scurtă opinie de cititor fără să dezvălui o foarte constructivă invidie față de generația de scriitori din care doamna Bud face parte. Și aceasta numai pentru că foarte multe din piedicile de odinioară au dispărut. Recunosc că au apărut altele, poate mai multe, dar nu insurmontabile. Curios e – pentru cine urmărește atent fenomenul literar – că astăzi se vorbește rar sau chiar deloc despre noțiunea de generație, considerată probabil perimată pentru limbajul literar, ca și cum ea nu ar însemna coeziune și armonie. Dar nu mă miră prea tare pentru că de coeziune și armonie fugе azi toată lumea, artiștii în primul rând. Dar eu continui, să cred în ideea de generație literară, prin care înțeleg noi valuri de scriitori reuniți de o sensibilitate comună și de anumite țeluri literare; eu continui să cred în ideea de generație tocmai pentru faptul că sunt statornic în a crede în coeziune și armonie...

Cu „Iubire, sunt un obiect nezburaător” participăm la un debut remarcabil.